

Tolv visor av Robert Burns i översättning av Gustaf Fröding

1. Vackra Peg

En gång jag står vid grinden vår,
när skymningen är nära,
vem får jag se, om inte just
den vackra Peg, min kära!

Hon vandrar hän så fin och vän,
mer vän kan ingen finnas,
med smärt gestalt, i skick och allt
lik kärlekens gudinnas.

Vi följde stranden, hand i hand,
där älvens vågor strömma.
Hur underbar den stunden var,
det kan jag aldrig glömma!

2. Kom till bakdörrn

O, vissla, så kommer jag
till dig, min vän,
o, vissla, så kommer jag
till dig, min vän!
Och bleve de gamla så
galna än,
o, vissla, så kommer jag
till dig, min vän!

Och kom till bakdörrn,
när du går till mig,
och kom till bakdörrn,
när du går till mig!
Och kom till bakdörrn,
låts ingenting om
och låts som det ej var
till mig du kom!

3. Glad var hon

Glad, glad och vänlig var hon,
glad i kök och glad i sal,
glad vid stranden av Ern
och glad i Glenturits dal.

Vid Auchtertyre står eken grön
och björkar stå vid Yarrows våg,
men sådan tös som Phemie var
ej Yarrowdalen såg.

Som blomst i maj hon var att se,
och likt en sommardag hon log.
Hon trippade så lätt vid Ern
som trast på gren i skog.

Tolv visor av Robert Burns i översättning av Gustaf Fröding

Som ull av lamm så vit och vän
och mjuk och fin i hyn hon var.
Mer ljuv än solens var en glimt
från Phemies ögonpar.

I Lågland har jag färdats vitt,
bland Höglands berg och hundra näs.
Men Phemie var den vänsta tös,
som trampat daggigt gräs.

Glad, glad och vänlig var hon,
glad i kök och glad i sal,
glad vid stranden av Ern
och glad i Glenturits dal.

4. Det hårda ödet

Det hårda ödets vind slog ned
till marken mina blad, o!
Det hårda ödets vind slog ned
till marken mina blad, o!

Min stam var fin, min knopp var grön,
min blomma växte glad, o!
Och frisk föll dagg, och solen göt
kring mig sitt milda bad, o!

Men ödets hårda nordanstorm
förfrös min blommas blad, o!
Men ödets hårda nordanstorm
förfrös min blommas blad, o!

5. Devondalen

Hur fagert det är vid den ringlande Devon,
bland blomster och lövskog hur fagert det är!
Men fagrast av blomster vid stranden av Devon
är knoppen som växer på branten vid Ayr.
Må morgonen mildt på dess rodnande krona
strö daggdropp och sol på dess spirande blad,
må vårregnet vänligt de växande skona,
men nära dess rot med förfriskande bad!

O, skonen den unga, I vingmörka vindar,
som komma med skymningen öster ifrån,
och bliv henne fjärran, du mask, som dig lindar
kring allt, som är skönt och som lockar till rån.
Om Frankrikes kungliga liljor man talar
och ros, som i Albions hjärtvapen står;
mer vän vet jag en under björkar och alar,
där Devon, där Devon den ringlande går.

Tolv visor av Robert Burns i översättning av Gustaf Fröding

6. Och gott öl kom

Och gott öl kom och gott öl for,
för gott öls skull har jag sålt mina skor
och satt mina strumpor i pant i en bod
- med gott öl håller jag upp mitt mod.

Sex oxar jag hade i ok för min plog,
de trivdes så tämligt och drogo bra nog
- jag sålde dem en efter en si så där,
med gott öls hjälp jag sorgen bär.

Och gott öl har gjort mig så arm som jag är
och haft mig att komma min piga för när
- för gott öls skull i stocken jag stod,
- med gott öl håller jag upp mitt mod.

Och gott öl kom och gott öl for,
för gott öls skull har jag sålt mina skor
och satt mina strumpor i pant i en bod
- med gott öl håller jag upp mitt mod.

7. Min Harry han var stolt och glad

Min Harry han var stolt och glad,
mer ståtligt växt än andra män.
Nu är han jagad långt åstad,
han kommer aldrig hit igen.

O, för honom här igen!
O, för honom här igen!
Jag gåve allt Knockhaspies land
för Höglands-Harry här igen!

När alla andra gått till sängs,
jag vandrar sorgsen ute än
och sätter mig och gråter titt
och önskar Harry hit igen.

O hängde de i galgen högt
de skurkar, som förföljt min vän,
jag kanske kunde än få se
min Höglands-Harry här igen!

O, för honom här igen!
O, för honom här igen!
Jag gåve allt Knockhaspies land
för Höglands-Harry här igen!

Tolv visor av Robert Burns i översättning av Gustaf Fröding

8. Macphersons farväl

"Farväl, min cell, farväl i frid,
du var mig mörk och trång
- ej lång skall bli Macphersons tid
inunder galgens stång!"

Så stolt och käck och utan skräck,
så trotsig var hans gång.
Han sjöng och tog i dans ett språng
allt under galgens stång.

"Allt kött är hö, envar skall dö
- vad är att dö för män,
som dödens hot i kamp gått mot!
Jag trotsar honom än!

Tag dessa band ifrån min hand
och bringa mig mitt svärd
- den bästa hand i Skottlands land
skall se, vad min är värd!

Jag levt ett liv av strid och kiv,
mig svek till galgen för,
och endast ett mig grämer hett:
att utan hämnd jag dör.

Nu hälsar jag farväl till dag
och berg och dal och sjö
- en feg nämns den bland stolte män,
som icke vågar dö!"

Så stolt och käck och utan skräck,
så trotsig var hans gång.
- han sjöng och log och tog sitt språng
inunder galgens stång.

9. Tibbie Dunbar

O, vill du gå med mig,
skön Tibbie Dunbar,
o, vill du gå med mig,
skön Tibbie Dunbar?

Vill du fara i vagn
som en lady far
eller gå vid min sida,
skön Tibbie Dunbar?

Mig kvittar det lika,
att far din har pengar
och slakten din titlar
och åkrar och ängar,

Tolv visor av Robert Burns i översättning av Gustaf Fröding

men säg, du vill ha mig
så litet jag har,
och kom som du står där,
skön Tibbie Dunbar!

10. Du dal vid vackra Doon

Du friska dal vid vackra Doon,
hur kan du blomstra, väna dal?
Du fågel, varför sjunger du?
Min själ är sjuk och full av kval!

Din muntra sång bland rosorna
har sorgen till mitt hjärta sänt,
den minner mig om lyckans tid,
som gått, men aldrig återvänt!

Jag strövade vid vackra Doon,
där ros med vedben slingras in.
Var fågel om sin kärlek sjöng,
detsamma gjorde jag om min.

Med hjärtat glatt jag bröt en ros,
hur skön min fagra törnros var!
Då kom det en, som stal min ros,
men lämnade mig törnet kvar.

11. Än en kyss

Än en kyss, och så ett sista
avsked, du för alltid mista!
Djupt i hjärtat vill jag bära
dig med trofast sorg, min kära.
Den en glimt av hopp ledsagar,
är en dåre, om han klagar.
Mig mot sorgerna skall värna
ingen glimt från hoppets stjärna.

Men mitt val jag vill ej klandra,
du var mera ljuv än andra,
svår att motstå, svår att mista,
värd att älskas till det sista.
Hade vi ej mötts i livet,
ej så blint och övergivet
blevo till varandra knutna
- ej vi skildes hjärtebrutna.

Tolv visor av Robert Burns i översättning av Gustaf Fröding

Så farväl, du var mig kärast,
skönast, ljuvast, renast, skärast!
Så farväl! Och dig tillstädje
lyckan allt av livets glädje!
Så farväl och så den sista
kyssen, du för alltid mista!
Djupt i hjärtat vill jag bära
dig med trofast sorg, min kära!

12. Förnöjsam med litet

Förnöjsam med litet och glad att få mer,
- när sorgen och nöden i synen jag ser,
jag ger dem ett rapp, om de hindra min gång,
med en bräddad mugg öl och en skotsk gammal sång.

Ibland störa härjande tankar min frid,
men mannen är stridsman och livet är strid,
mitt glättiga lynne är mynt i min pung,
min frihet är adel, ej skänkt av en kung.

Ett år av betryck, skulle det bli mitt fall?
En natt i ett gille och sorgen är all!
När målet, det sköna, för resan är nått,
vem tusan vill tänka på vägen han gått?

Låt lyckan, den blinda, få ragla omkring,
ifrån mig som till mig, det gör ingenting!
Jag ropar åt nöjet: välkommen, min vän!
Åt mödan: välkommen, välkommen igen!